

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Ο κύριος Γιάννης έγυρισσε και κτύπησε τον φάλη στα μάτια. Κατάλαβε πως ο λόγος του δεν ήταν χωρίς σημασία. Και σαν γιά να μην του μείνει καμιά αμφιβολία, ο Λαυρέντης είπε, δυνατώτερα τώρα :

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

— "Ε, νά, και τόν κύριο Θανασούλια μας από δω, θά τόνε ξεγαρούσιμει!... "Α, ά, δέ γλυτώνεις, φίλτατε Παναγιώτη!... "Ανατιλώπιστα θά σου δώσωμει!..."

Οι άλλοι γέλασαν. Ο Θανασούλιας δέν είχε ούτε νά, ούτε όχι. "Έβαλε τόν μεγάλο δάχτυλό του άριστερού του χεριού κάτω από τή μασκάλη του, στό γέλεσο, ένω μέ τ' άλλο χέρι έχιδανε ένα μεγάλο χροσό νόμισμα πού κροκώτανε από τήν καδένα του, και σοβαρά είπε :

— "Ό,τι θέλει ο Θεός... — "Ο Θεός θέλει νά παντρευόμαστε και νά νοικοκυρεύομαστε! έ τόνισε ο φάλης. "Ήσαία χόρευε... Α ύ ξ ά ν ε σ θ ε κ α ι π λ η θ ύ ν ε σ θ ε. Νά ένας λόγος πού τόνε λέω πάντα μέ τή μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Γιατί, νά σάς πού τήν αλήθεια, μ' αρέσει καλύτερα νά διαβάσω ζωντανούς, παρά πεθαμένους. Κάλιο νά φέρνω κομμάτια στην κυρία Λαυρέντιανη, παρά κόλλυβα!..."

Κείνη τή στιγμή, τó λιγδωμένο παιδί τής ταβέρας έφερε άλλα όρεχτικά μεζεδάκια, κομματάκια από ψητό γουρουνόπουλο και μισή όκα κραισί. Τούς τραπέζιζε μιά άλλη παρέα, πού κοιτούσαν λίγο παράφορα. Κι' ένω ο Μενούτσος έφωριζε τόν μπρούτζο στό ποτήριμα, ο Λαυρέντης έσκιαζε στ' αϊτή του κύριος Γιάννη και τού σφύριζε τά λόγια τούτα :

— Πώς σου φαίνεται ο φίλος;... Δέ θάτανε καλός γαμπρός γιά τή Φωτούλα σου;..."

Ο κύριος Γιάννης πνίχτηκε. "Έφριξε μιά λοξή ματιά στόν πενητάρη "Αμερικάνο κ' άπάντησε χαμηλόφωνα :

— Πού τέτοια τύχη, Λαυρέντη μου! — Βρέ, άσε σ' και θά δής, έκανε ο φάλης. Κατάφερα γώ άλλα κ' άλλα..."

— Μά τί τής δίνω γώ; Μικρά πράγματα, τιποτένια. — Μή σέ νοιάζει, λέω!... "Άσε, και θά δής."

Και σπρώχνοντας τή φωνή και τó ποτήρι, ειχθήθηκε μέ τόνε τραπέριου :

— Λοκτόν, καλή γυναίκα στους άνιταντρούς, καλή ψυχή στους παντρευμένους!..."

— "Αμμήν! έψαλμώδισαν οι άλλα χτυτώντας τά ποτήρια στό τραπέζι κ' ύστερα αδειάζοντάς τα μονορούφι."

Λίγο προτού διαλυθή η παρέα, ο Λαυρέντης πήρε παράμερα τόν πατέρα τής Φωτούλας και τού είπα :

— Αύριο ή μεθαύριο θά πράξει ν' άνταμωθοίμει, Γιάννη. — Καλά, όπως θέλεις. — Τήν Κυριακή, μετά τή λειτουργία. — Σύμφωνοι : Τήν Κυριακή. Και σφίξανε τά χέρια. Ο κύριος Γιάννης πράθιξε κατ'ά τó σπίτι του, συλλογισμένος :

"Αν ήταν ένα τέτοιο τυχερό γιά τή Φωτούλα του! "Ε, πούξ έξέρει. Ο Θεός άφρανά τά κάνει, άμιορα δέν τά κάνει. — Καί μέ τήν παρηγοριά αϊτή, έπεσε και κοιμήθηκε."

Και μέ τήν παρηγοριά αϊτή, έπεσε και κοιμήθηκε."

Και μέ τήν παρηγοριά αϊτή, έπεσε και κοιμήθηκε."

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Προΐ—προΐ ή Φωτούλα, κροκώοντας τó δίσκο μέ τόν καφέ, τó κωνάκι και τó παξιμαδάκι, μπήκε στην κρεββατοκάμαρα τού πατέρα τής. Ο κύριος Γιάννης είχε ντυθεί καλάς. — Καλημέρα, μπαμπά! τού χαμογέλασε. — Καλημέρα, παιδί μου. Η Φωτούλα έβαλε τó δίσκο

στό τραπέζιμα και στάθηκε άκοιμητώντας στ' όράζι τού κρεββατιού. Ο πατέρας έφραξε μιά ματιά στην κόρη του και τήν ευχαίωσε. Βέβαια, ήταν κοπέλλα τής παντρεάς πια. Άλλοίμονο, ήταν κάρως νά τού φέρη, νά πείη άκοιμητώντας τή μοίρα τής... Κι' αν ο "Αμερικάνος" τήν ήθελε, αν ήταν γραμμένο από τó χέρι τού Θεού νάχη μιά τέτοια τύχη, πώς θά μπορούσε αυτός νά πη τó όχι;

Η Φωτούλα, μικρού νά μαντέρη τις σκέψεις τού πατέρα τής, άρχισε νά τού μιλάη γιά τή λησμονημένη θεά τής "Αθήνας, γιά τή γρηά Εδέστη, πού ζούσε σ' ένα παλιό σπίτι, στην Πλάκα, πού δέν είχε άλλους συγγενείς άπ' αυτούς και τού σίγουρα θά τούς άφριε κληρονόμους τής περιουσίας τής. — Δίωρο έχεις, Φωτούλα, παραδέχτηκε ο πατέρας. Κάμε τής ένα γραμματάκι, νά μη μάζ ξεχνά.

Τότε ή Φωτούλα τού έξήγησε τó σκεδίο τής : Νά κινή ένα ταξείδιμα ως στην "Αθήνα, νά φωνή και μερικά χρεωδωμένα γιά τήν εργασία τής, όφράματα, φανοτόνια και άλλα τέτοια. — Νά φρεσκάρω τις δουλειές μου, μπαμπά, έτελείωσε. — Μά τó συλλογίστηκες καλά, παιδί μου; όφτισε κείνος μέ άπορία. Νά ταξείδεψης στην "Αθήνα, μόνη σου;... — Δέν θά πάω μόνη μου. Θά πάω συντροφιά μέ τήν κυρία Φρόσω, τή γειτόνασά μας.

Και τού διηγήθηκε τόν τραυματισμό τού Λάμπη, τήν μεταφορά του στην πρωτεύουσα, τó τηλεγράφημα. — Είνε μιά καλή εύκαιρία, μπαμπά. Νά βοηθήσουμε και τήν καίμενη τήν κυρία Φρόσω, πού μέ άγαπά σά μητέρα... Μιά βδομάδα θά λείπω. Ο κύριος Γιάννης έφραξε ακόμα λίγες άντηρήσεις, μιά στό τέλος παραδέχτηκε τó ταξείδι αυτό :

— "Αν είναι γιά μιά βδομάδα, όπως λές, τότε πήγαινε. Είχε τó σκεδίο του κ' αυτός. Καλύτερα νάμεινε ή Φωτούλα αυτές τις ημέρες..."

Και ή κοπέλλα έφραξε παραχτή στό σπίτι τής κυρίας Φρόσως. Τής φίλιζε τó χέρι, τήν παρηγόρησε. — "Αν θέλετε, φεύγοιμε μαζί, τής είπα. Η πονεμένη μάνα δέν έφωρισε λόγια νά δείξη τήν ευγνωμοσύνη τής γιά τή συγκινητική προσφορά. — Ο Θεός νά σέ αξιώση, κόρη μου... μοιρομύσισε. "Ηθελε κ' άλλα νά πη, μιά τά κλάματα τήν έπνιξαν... Τήν ίδια μέρα φύγαγε γιά τήν "Αθήνα. ***

Οι έπιβάτες πού ταξείδευαν στό ίδιο βαγόνι μέ τήν κυρία Φρόσω και τή Φωτούλα, θά γέγαννε μέσα τους :

«Τί καλόγνωμο κορίτσι! Πόσο φροντίζει τή μάνα του, πόσο φαίνεται πως τήν άγαπάει!» Και γιά τήν κυρία Φρόσω θά συλλογίζονταν πάλι : «Τί στοργική μάνα! Τρέμει γιά τήν κορούλα τής!...»

Κι' αλήθεια, ή δυό γυναίκες έσχημάτιζαν μιά ζωντανή ζωγραφιά, έτσι όπως καθόνταν ή μιά πλάη στην άλλη, ή κυρία Φρόσω μέ τά μισοτένυμά τής, μέ τó λίγο νυσιοντέ κατελλάκι τής, σπολισμένο μ' ένα παλιό μαφρο πτερουδάκι, και ή Φωτούλα μέ τó κομψό γαρφό φρεσιά τής, μέ σκουφάκι ταξιδιωτικό, γαντιφορεμένη, μέ τή ροδομάγουλη φρεσιά τής νεότης. Ο καθάρος άέρας τήν έφωριζε τώρα, τονώνοντας τó κορμί τής και ή προσδοκία νά δη τó Λάμπη, γέμιζε τήν καρδιά τής από γλυκά λαχτάρα. Η Φωτούλα ένοιωσε τή

□ □ □ ΣΠΑΝΙΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Ο "Αλή πασάς και ή Βασιλική. (Έργον τού ζωγράφου Μουνοαζέν)

σύλλογῃ τῆς κυρίας Φρόσως, τῆ σιωπῇ στὴν ὁποία ἦταν βυθισμένη, καὶ προσπαθοῦσε μὲ χίλια γλυκιάλογα νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της τὰ μαύρα ποιητὰ τῶν κακῶν λογισμῶν.

— Νὰ δῆτε, κυρία Φρόσω, πὺθ θὰ τόνε βροῦμε καλά, στὸ ποδάρι, τῆς ἔλεγε. Στοιχηματίζω πὺθ ἂν ἤξερε τὸν ἐρχομὸ μας, θὰ τρεχε στὸ σταθμὸ νὰ μᾶς ὑποδεχτῆ!...

Ἡ μᾶνα κοινοῦσε διασταχτικά τὸ κεφάλι καὶ ἀναστενάζε. Μὰ θέλει ὁ ἀέρας τοῦ κάμπου, θέλει ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος, μαζὺ μὲ τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς κοπέλλας, ἀλάφρυσαν ἀγὰ—ἀγὰ τὴν καρδιά της. Καὶ τώρα παξίδεινε γευστὴ ἐγκατέρησι καὶ ἐλπίδα....

Ὅταν τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε στὴν Κόρινθο, ἡ Φωτούλα κατέβηκε, ἀγόρασε λίγα φρούτα καὶ ἄμα τὸ τραῖνο ξεκίνησε, ἡ πρόθυμη κοπέλλα ἐβγαλε ἀπὸ τὸ καλοθάλα τὸ ζο υ μ ἄ ν τ α τους—λίγα βρασμένα ἀνὰ, τριφί, ψητὸ κρέας, ψωμί—, ἔστρωσε στὸ κάθισμα μὴ καθαρὴ πετσέτα καὶ ἔτσι τὸ... τραπέζι τους ἦταν ἔτοιμο.

— Νὰ τσιμηθσομε κᾶτι, εἶπε. Ἡ κυρία Φρόσω δὲν ἤθελε ἐνὰ τῆς χαλάσι τὸ χατήρι. Γεῦτηρε ἐν' ἀνὰ, ἕνα κομματάκι κρέας, δυὸ φέτες πορτοκάλι.

Καὶ τὸ τραῖνο ἔφηνε πάντα, καταπρόχροντας καὶ αὐτὸ... τὴν ἀπόστασι καὶ φέρνοντας τὶς δυὸ γυναικείες καρδιές ὁλοένα καὶ πὺθ κοντὰ στὸ Λάμπη τους....

***

Βασίλευε ὁ ἥλιος, χρυσόφροντας τὸν Παρθενώνα, ὅταν τὸ τραῖνο μπιξε στὸ μεγάλο σταθμὸ τῆς Ἀθήνας.

Ἡ κυρία Κερασιώτῃ εἶχε βέβαια καὶ ἄλλες φορὲς ἔρθει στὴν Ἀθήνα, μὰ γὰ τὴ Φωτούλα ἦταν ἡ πρώτη ἐπίσκεψι πὺθ ἔκανε. Ὁ θόρυβος, ἡ φωνὴ τῶν κορυφῶν καὶ τῶν ἀμαξιάδων τὶς ἐξάλισαν. Κτύπαζαν σάν σατυρισμένες.

Πῆσαν ἀμάξι, φόρτωσαν τὰ πράγματά τους Ὁ ἀμαξιάς περιμένε νὰ τοῦ ὁρῶσουν μὴ διεθύνουσι. Ἦταν ἕνας βέρος τύπος παλιῦ Ἀθηναίου.

— Ποῦθ θὰ σᾶς πάω; ρώτησε τέλος, γίνοντας τὴν ὑπομονὴ του. — Στὸ γινὸ μου τὸ Λάμπη! ἀπάντησε λαχταριστὰ ἡ κυρία Φρόσω.

Ὁ ἀμαξιάς ἐτέντωσε τὰ μᾶτια: — Στὸ Λάμπη;... Ποῦθ Λάμπη;

— Χαράλαμπος Κερασιώτης, ἀνθρολογαγορὸς πὺθ Ὀγδόου Πέξικου, τραυματίας, ἐξήγησε ἡ Φωτούλα.

— Τὸ λοιπὸν θὰ εἶνε σὲ κανένα νοσοκομεῖο, εἶπε ὁ ἀμαξιάς, μὰ σὲ ποῦθ ἀπ' ὅλα; Ἐχομε τώρα πολλὰ γὰ τὸν τραυματίας. Στὸ Ἀρσάκειο, στὸ Μαρσάκειο, στὸ Πρῶτο Στρατιωτικὸ, στὸ Δεύτερο...; Ἔξω γὰ;...

— Σὲ ὅλα νὰ πάμε, εἶπε ἡ μητέρα, σὲ ὅλα νὰ γυρίσομε, ὅσπου νὰ τὸν βροῦμε!...

Μὰ ὁ ἀμαξιάς ἀρχισε ν' ἀγριεῖ. — Ἄ, κυρὰ μου, αὐτὴ τὴ δουλειὰ δὲ μπορῶ νὰ τὴν κάνω! Πάρτε κανένα ἄλλο... Ἐγὼ, ὕστερ' ἀπὸ μὴ ὅρα, ἔχω ἄλλο ἀγῶνι.

— Καὶ τώρα, πὺθ θὰ πάμε; στενάζε ἡ κυρία Φρόσω. — Στὴ θεὰ μου τὴν Εὐτέρπη, εἶπε ἡ Φωτούλα. Σταθίτε, νὰ! ἐδὼ ἔχω τὴ διεθύνσι της.

Καὶ, βγάζοντας ἀπὸ τὸ σταντάκι της ἕνα φάκελλο, ἐδιάβασε δυνατὰ: — Ὁδὸς Ἀπόλλωνος, ἀριθμὸς 185.

Τὸ καμουτσὺ κρᾶτῃσε σπὸν ἀέρα. Τ' ἄλογα χύθηκαν ἐπάνω σπὸν ἄσπρο δρόμο, πέρασε τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου, τὴν Ὀμόνοια, ἀνηφόρῃσε τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Σὲ λίγη ὥρα σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα δίκαιο σπίτι, πὺθ εἶχε ὅλα τὰ σημάδια τῶν γερατειῶν. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παλιότερα σπίτια τῆς Πλάκας, μὲ μεγάλη ξύλινη πόρτα καὶ μπαλκόνι μὲ σιδερένια γύφτικα κάγκελλα.

Εἶχε σκοτεινάσει περὶ. Ἐνα παράθυρο τοῦ ἐπάνω πατώματος ἦταν φωτισμένο. — Νὰ εἶνε τάχα ἡ θεὰ μου καὶ μέσα; ρώτησε τὸν ἐαυτὸ της ἡ Φωτούλα.

Κατέβηκε πρώτη, χτύπησε τὸ βαρὺ κερχέλι.

Ὁ κρότος βούξε μέσα στὴν κούφια θολωτὴ μπασιὰ. Ἡ Φωτούλα στήθηκε, κατερώνοντας. Πέρασαν λίγες στιγμές... Καμμά ἀπάντησι.... Ξαναχτύπησε.... Τίποτε.... Τὴν τρίτη φορὰ, χτύπησε τόσο δυνατὰ, πὺθ θὰ ξυπνοῦσε καὶ πεθαμένους.

Μερικὰ παράθυρα ἀνοίχτηκαν ἀπὸ τὰ γύρω σπίτια, κεφάλια ξεπρόβαλαν, μουμουρητὰ ἀκούστηκαν. Καὶ μὴνὰ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτοῦ τῆς θεᾶς Εὐτέρπῃς μὲνανε σφαλιστὰ....

Στὸ τέλος, μὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ πλαγινο σπίτι, ρώτησε: — Ποῖνε ζητάτε;

— Τὴ θεὰ μου, τὴν κυρὰ Εὐτέρπη. — Ἄμ δὲν ἀκούει ἡ κακομοῖρα, ἐξήγησε δευτέρη φωνὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίτι. Δὲν τὸ ξέρετε πὺθ ἀκουράθηκε περὶ;

(Ἐκλουθεῖ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

(Τοῦ Σικελοῦ ποιητοῦ Giovanni Meli).

ὦ! κλαίει ἡ λύρα μου παραπονήρα, βαρὺς μὲ δέρνει καῦμός, ὦμέ! Τὸ κλάμμι ἀκούγεται σάν μὴ καθάρα. ὦ, τ' εἶνε τοῦτο, πὺθ μου, οὐρανὲ;

Μοῦσα! μ' ἀγρήθηρες; Γιατὶ κητάζεις τὸ βράχο ἐκεῖνο τὸ φοβερό; Χλωμὴ καὶ ἀκίνητη, γιατί τρομάζεις μὲ πόνου βλέμμα, μὲ μάτι ἴγρο;

Πέφτει ἀπ' τὰ μᾶτια μου ἡ σκέπη, οἰμένα! Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι τὸ σταχερὸ τρέχει μὲ βήματα γοργά, ἀνοιγμένα τῆς Λέσθου ἡ κόρη πρὸς τὸ γκρεμὸ.

Σκορπάει τὴν κόμη της γύρω τ' ἀγέρι, τὰ χέρια ἀπάνου, χτυπᾷ ἡ καρδιά, χλωμαίνει ἡ ὄψη της σάν θειαφορεῖ, τρέχει σπυτὸ τάρου τὴν ἀγκαλιά.

Βλέμμα σπιθόβολο καὶ ἀγοριμενὸ λότε βυθίζει σπὸν οὐρανὸ, λότε δακρῶβροχο καὶ φοβισμένο κάτω στὸ χάος τὸ σκοτεινὸ.

Μὰ πάλι φρένιασε, πάλι κουνιέται, καὶ τρέχει, τρέχει μὲ μᾶν ὀρημὴ, μέσα σπὶς φλόβες τῆς θαρρεῖς καὶ σεῖεται ἀκόμα ἡ φλόγα της ἡ δυνατὴ.

ὦ, στάσου, ἀλόγησι! Ποῦθε σὲ φέρει πάθος μεγάλο, πάθος τρελλό; Πὺθ τρέχεις γρήγορα σάν περιστέρη σπ' ἀπτοῦ τὸ νύχι τὸ κοφτερό;

Πικρὸς ὁ θάνατος, καὶ τὴν καρδιά σου μὴν τὴ νεκρώσεις τὴν ἀπαλή, καρδιά πὺθ ἔφυλε τὸ ὄνειράτι σου σὲ νύχτα ὄραια καὶ ἐρωτικὴ.

Μὴ λύρα ἀθάνατη, τοῦ Ὁσφεία ἡ λύρα, νικάει τὸ Χάρο σπὰ βᾶθη ἐκεῖ. Σκληρὰ καὶ ἀπίστευτα πόσο μὴ μοῖρα σὲ δέρνει ἐσένα, μοῖρα σκληρὴ!

Ἄχ, πᾶν τὰ λόγια μου μὲς σπὸν ἀγέρα... Στὸ βράχο γέρονται... γέρονται... Θεέ! Τρέμει τὸ μάτι μου... Βροντᾷ ἐκεῖ πέρα καὶ τὴν πνίγει τὸ κῆμα, ὦμέ!...

Ἀφρίζει ἡ θάλσσσα καὶ γουγουλιάζει πνίγοντας μέσα κάθε πνοή.

Καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μᾶς ταράζει, σβῖνοντας «Φᾶων! Φᾶων!» καλεῖ.

Μὲς ἀπ' τὰ κύματα μαύρα φορώντας κλαῖν ἡ Νεράιδες, καὶ εὐθὺς σπὴ γῆ τὰ βέλη τοῦ Ἐρωτα σπὴ γῆ πετώντας ἡ Ἀφροδίτη τὰ σπᾶει μ' ὄρηγῃ.

Τὸρα τὴ λύρα τους τοῦ Πίνδου ἡ Μοῦσες καὶ ὁ Ἀπόλλων πετοῦν μὲ μᾶ, Σειρήνες ὄμορφες, ξανθομαλλοῦσες θρηγῶν μὲ δάκρυα θεμᾶ-θεμᾶ....

Μετάφρ. ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

(Τοῦ Ἀμερικανοῦ Frank Sweet).

Ἀφρόμαλλα τὰ κύματα τὸν ἥλιο ἄχρὸ προσμένον πὺθ ἀργὰ τὸν συντροφεύουνε τὰ σύννεφα ἀποπίσω, σπὰ κύματα ἡ ψαρόβαρκες ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ τοῦ πελάου σφυρίζοντας κρητὰ ὁ βοριάς τὸν ἴσο. Ἐκρῶφτη ὁ ἥλιος καὶ ἔγειρε σπ' ἀργυρὰ νερὰ καὶ τὸ σκοτάδι σπὸ νησὶ ἀγάλια-ἀγάλια πιάνει. Κλαῖν τῶν ψαράδων τὰ παιδιὰ καὶ ἡ μᾶνες σπὴν ξηρὰ, μὰ ἐκεῖνοι πᾶν σπὸ φωτεινὸ, σπ' ἀλαργινὸ λιμᾶνι.

Μετάφρ. ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΣΕ ΖΩΓΡΑΦΟ

(Τοῦ Ἀνακρέοντος).

Ἐλα, τεχνίτη ἔακουστέ, νὰ ζωγραφίσεις θέλω ὅσα ἐγὼ σοῦ τραγοῦδα, μὲ φτερωτὸ πινέλο. Μαινάδες νὰ χορταῖνε, νὰ γλυκοτραγοῦδοῦνε, μὰ πολίτειες προτῆτερα ὄμορφες νὰ γελουῦνε, καὶ σπὰ στερνὰ ξεδιάλεξε τὸ πὺθ καλὸ σου χρώμα καὶ ἂν ἤμπορεῖς ζωγράφισε καὶ τὴν ἀγάπη ἀκόμα... Μετάφρ. ΕΛ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

